

नयाँ वर्षको विशेष संकल्प- “मास्टर विधाता बन”

आज विधाता बाबा आफ्ना मास्टर विधाता बच्चाहरूसँग मिल्न आउनु भएको छ। विधाता बाबाले हरेक बच्चाहरूको चार्ट हेरिरहनु भएको छ। विधाताद्वारा मिलेका खजानाद्वारा कहाँसम्म विधाता समान मास्टर विधाता बनेका छौं? ज्ञानको विधाता हौं? यादको शक्तिको विधाता हौं? समय प्रमाण, आवश्यकता प्रमाण हरेक शक्तिको विधाता बनेका छौं? गुणहरूको विधाता बनेका छौं? रूहानी दृष्टि, रूहानी स्नेहको विधाता बनेका छौं? समय प्रमाण हरेक आत्माहरूलाई सहयोग दिने विधाता बनेका छौं? निर्बलहरूलाई आफ्नो श्रेष्ठ सङ्गको विधाता, सम्पर्कको विधाता बनेका छौं? अप्राप्त आत्माहरूलाई तृप्त आत्मा बनाउने उमंग उत्साहको विधाता बनेका छौं? यो चार्ट हरेक मास्टर विधाताहरूको हेरिरहनु भएको थियो।

विधाता अर्थात् हर समय, हर संकल्पद्वारा दिनेवाला। विधाता अर्थात् विशालदिल। सागर समान दिनमा उदार दिलवाला। विधाता अर्थात् बाबा सिवाय अरु कुनै आत्माबाट लिने भावना नराख्ने, सदा दिनेवाला। यदि कसैले रूहानी स्नेह, सहयोग दियो भने पनि एकको बदलामा पदमगुणा दिनेवाला। जसरी बाबाले लिनु हुन्न, दिनुहुन्छ। यदि कुनै बच्चाले आफ्ना पुराना समान दियो भने पनि त्यसको बदलामा यति दिनुहुन्छ, जुन लिनु भएको पनि दिनुमा बदलिन्छ। यस्तो मास्टर विधाता अर्थात् हर संकल्पमा, हर कदममा दिनेवाला। महान दाता अर्थात् विधाता। सदा दिने भएको कारणले सदा निःस्वार्थी हुन्छौं। स्वको स्वार्थबाट सदा न्यारा र बाबा समान सर्वको प्यारा हुन्छौं। विधाता आत्माप्रति स्वतः नै सर्वको सम्मान पाउने किर्तिमान हुन्छ। विधाता स्वतः नै सर्वको नजरमा दाता अर्थात् महान हुन्छन्। यस्ता विधाता कहाँसम्म बनेका छौं? विधाता अर्थात् राजवंशी। विधाता अर्थात् पालनहार। बाबा समान सदा स्नेह र सहयोगको पालना दिनेवाला। विधाता अर्थात् सदा सम्पन्न। त्यसैले आफूले आफैलाई जाँच गर- लिनेवाला हुँ अथवा दिनेवाला मास्टर विधाता हुँ?

अब समय प्रमाण मास्टर विधाताको पार्ट खेलनु छ किनकि समयको समीपता छ अर्थात् बाबा समान बन्नु छ। अहिलेसम्म पनि आफ्नो लागि लिने भावना छ भने विधाता कहिले बन्छौं? अहिले दिनु नै लिनु हो, जति दिन्छौं त्यति स्वतः नै बढ्दै जान्छ। कुनै पनि प्रकारका हदका कुराको लेवता नबन। अहिलेसम्म आफ्ना हदका आशाहरू पूर्ण गर्ने इच्छा छ भने विश्वका सर्व आत्माहरूको आशा कसरी पूर्ण गर्न सक्छौं? अलिकति नाम चाहियो, मान चाहियो, सम्मान चाहियो, स्नेह चाहियो, शक्ति चाहियो...। अहिलेसम्म स्वार्थी अर्थात् स्वको अर्थ यी इच्छाहरू राखेवाला छौं भने इच्छा मात्रम् अविद्याको स्थितिको अनुभव कहिले गर्छौं? यी हदका इच्छाले कहिल्यै पनि अच्छा (राम्रो) बन्न दिँदैन। यी इच्छाहरू पनि रोयल भिखारीपनका अंश हुन्। अधिकारीका पछाडि यी सबै कुरा स्वतः नै अगाडि आउँछन्। चाहियो चाहियोको गीत गाउन पर्दैन। मिल्यो, बन्यो- यही गीत गाउनु छ। बेहदका विधाताको लागि यी हदका आशाहरू अथवा इच्छाहरू स्वयं नै छायाँ समान पछि-पछि आउने छन्। जब गीत गाउँछौं- जे पाउनु थियो त्यो पायो फेरि यी हदका नाम, मान, शान पाउन कसरी बाँकी रहन जान्छ? होइन भने गीतलाई बदलि गर। जब ५ तत्त्व पनि तिमी विधाताहरूको अगाडि दासी बन्छन्, प्रकृतिजित मायाजित बन्यो भने तिनीहरूको अगाडि यी हदका इच्छाहरू यस्ता हुन्, जस्तो सूर्यको अगाडि दीपक। जब सूर्य बनिसक्यो भने यी दीपकको के आवश्यकता हुन्छ? चाहियोको तृप्तिको आधार हो, जे चाहन्छौं त्यो दिँदै जाऊ। मान देऊ, नलेऊ। सम्मान देऊ सम्मान नलेऊ। नाम चाहन्छौं भने बाबाको नामको दान देऊ। तब तिम्रो नाम स्वतः नै हुँदै जान्छ। दिनु नै लिने आधार हो। जसरी भक्तिमार्गमा पनि यो चलन चलिआएको छ, कुनै पनि चीजको कमी भयो भने प्राप्तिको लागि त्यही चीजको दान गराउँछन्। त्यसैले त्यो दिनु लिनु हुन जान्छ। त्यसैगरी तिमीहरू पनि दाताका बच्चा दिनेवाला देवता हौं। तिमीहरू सबैको महिमामा दिनेवाला देवी, शान्ति देवा, सम्पत्ति देवा भन्ने गर्छन्। लिनेवाला भनेर महिमा गर्दैनन्। त्यसैले आज यो चार्ट हेरिरहनु भएको थियो। देवता बन्नेवाला कति छन् र लेवता कति छन्? लौकिक आशाहरू, इच्छाहरू त समाप्त भए। अब अलौकिक जीवनको बेहदका इच्छाहरूलाई सम्झन्छन्- यी त ज्ञानका हुन् नि। यो त चाहियो नि। तर कुनै पनि हदका चाहना भएकाले मायालाई सामना गर्न सक्दैनन्। यी मागेर मिल्ने चीज होइनन्। कसैलाई भन- मलाई सम्मान देऊ अथवा सम्मान दिलाऊ, मागेर

मिल्ने यो मार्ग नै गलत छ त्यसैले लक्ष्य कहाँबाट मिल्छ? त्यसैले मास्टर विधाता बन। तब स्वतः नै सबै तिमीलाई दिन आउने छन्। शान माग्नेहरू परेशान हुन्छन्। त्यसैले मास्टर विधाताको शानमा रहने गर। मेरो-मेरो नगर। सबै तिम्रो। तिमीले तिम्रो भन्यौ भने सबैले भन्नेछन् तिम्रो। मेरो-मेरो भनेर जे आउँछ त्यो पनि गुमाउने छौ किनकि जहाँ सन्तुष्टता हुँदैन त्यहाँ प्राप्ति पनि अप्राप्ति समान हुन्छ। जहाँ सन्तुष्टता हुन्छ त्यहाँ थोरै पनि सबैथोक हुन्छ। त्यसैले तिम्रो-तिम्रो भन्नाले प्राप्ति स्वरूप बन्छौ। जसरी यहाँ खाली ठाउँमा आवाज गर्दा त्यही आवाज फर्केर आउँछ। त्यसैगरी यो बेहदको खाली ठाउँमा यदि तिमीले मनदेखि तिम्रो भन्छौ भने सबैको तर्फबाट त्यही तिम्रो नै आवाज सुन्ने छौ।

तिमीले पनि भन्छौ मेरो, उसले पनि भन्छ मेरो त्यसैले जति मनको स्नेहले (मतलबले होइन) तिम्रो भन्छौ त्यति नै मनको स्नेहले अगाडिकाले तिमीलाई तिम्रो भन्ने छन्। यस विधिले मेरो-मेरोको हृद बेहदमा परिवर्तन हुने छ अनि लेवताको सट्टामा मास्टर विधाता बन्ने छौ। त्यसैले यस वर्षमा विशेष यो संकल्प गर– सदा मास्टर विधाता बन्ने छु। बुझ्यौ?

महाराष्ट्र जोन आएको छ, त्यसैले महान बन्नु छ नि। महाराष्ट्र अर्थात् सदा महान बनेर सबैलाई दिनेवाला बन्नु। महाराष्ट्र अर्थात् सदा सम्पन्न राष्ट्र। देश सम्पन्न होस्, नहोस् तर तिमी महान आत्माहरू त सम्पन्न छौ, त्यसैले महाराष्ट्र अर्थात् महादानी आत्माहरू।

अरु यु.पी.का छन्। यु.पी.मा पनि पतित-पावनी गंगाको महत्त्व छ। त्यसैले सदा प्राप्ति स्वरूप छौ, तब पतित-पावनी बन्न सक्छौ। त्यसैले यु.पी.का पनि पावनताको भण्डार हौ। सदा सर्वप्रति पावनताको अञ्जुली दिने मास्टर विधाता हौ। त्यसैले दुवै महान भयौ नि। बापदादा पनि सर्व महान आत्माहरूलाई देखेर हर्षित हुनुहुन्छ।

डबल विदेशीहरू त हुन्छन् नै डबल नशामा रहने। एउटा यादको नशा, अर्को सेवाको नशा। धेरैजसो यो डबल नशामा सदा रहनेहरू छन् र यो डबल नशा नै अनेक नशाहरूबाट बचाउनेवाला छ। त्यसैले डबल विदेशी बच्चाहरूले पनि दुवै कुराको दौडमा नम्बर राम्रो लिइरहेका छन्। बाबा र सेवाको गीत स्वप्नमा पनि गाइरहन्छन्। त्यसैले तीनै नदीहरूको संगम छ। गंगा, जमुना, सरस्वती तीनै भयौ नि। सच्चा अल्लाहले आबाद गरेको स्थान त यही मधुबन हो नि। यही अल्लाहले आबाद गरेको स्थानमा तीनै नदीहरूको संगम छ। अच्छा!

सबै सदा मास्टर विधाता, सदा सबैलाई दिने भावनामा रहने, देवता बन्ने र सदा तिम्रो-तिम्रोको गीत गाउने, सदा अप्राप्त आत्माहरूलाई तृप्त गर्ने, सम्पन्न आत्माहरूलाई विधाता वरदाता बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

टिचरसँग भेटघाट:- १)सेवाधारीहरू सेवा गरेर स्वयं पनि शक्तिशाली बन्छन् र अरुमा पनि शक्ति भर्न निमित्त बन्छन्। सच्चा रूहानी सेवाले सदा स्व-उन्नति र अरुको उन्नतिको निमित्त बनाउँछ। अरुको सेवा गर्नु भन्दा पहिला आफ्नो सेवा गर्नु पर्ने हुन्छ। अरुलाई सुनाउनु अर्थात् पहिला स्वयं सुन्छौ। पहिला आफ्नो कानमा जान्छ नि। सुनाउने होइन, सुन्ने हुन्छ। त्यसैले सेवामा दोहोरो फाइदा हुन्छ। आफूलाई पनि अर्काको लागि पनि। सेवामा व्यस्त रहनु अर्थात् सहज मायाजित बन्नु हो। व्यस्त रहँदैनौ त्यसैले माया आउँछ। सेवाधारी अर्थात् व्यस्त रहनेवाला। सेवाधारीहरूलाई कहिल्यै फुर्सत नै हुँदैन। जब फुर्सत हुँदैन भने माया कसरी आउँछ? सेवाधारी बन्नु अर्थात् सहजै विजयी बन्नु। सेवाधारीहरू सहजै मालामा आउन सक्छन् किनकि सहज विजयी हुन्छन्। त्यसैले विजयीहरू विजयमालामा आउँछन्। सेवाधारीको अर्थ हो ताजा मेवा खानेवाला। ताजा फल खानेहरू धेरै स्वस्थ हुन्छन्। डक्टरले पनि भन्छन्– ताजा फल, ताजा सब्जी खानु। त्यसैले सेवा गर्नु अर्थात् भिटामिन मिल्नु। यस्ता सेवाधारी हौ नि। कति महत्त्व छ सेवाको। अब यही कुरालाई जाँच गर्नु छ। यस्तो सेवाको अनुभूति भइरहेको छ? जतिसुकै कोही अलमलमा होस्– सेवाले खुशीमा नचाउँछ। जतिसुकै कोही बिमारी होस्– सेवाले स्वस्थ बनाउँछ। यस्तो होइन सेवा गर्दा-गर्दा बिमार भइन्छ। होइन। बिरामीलाई स्वस्थ बनाउने साधन सेवा हो। यस्तो अनुभव होस्। यस्ता विशेष सेवाधारी विशेष आत्मा हौ। बापदादाले सेवाधारीहरूलाई सदा श्रेष्ठ सम्बन्धले हेर्नुहुन्छ किनकि सेवाको लागि त्यागी तपस्वी त बनेका छौ नि। त्याग र तपस्यालाई देखेर बापदादा सदा खुशी हुनुहुन्छ।

२) सबै सेवाधारी अर्थात् सदा सेवाको लागि निमित्त बनेका आत्माहरू। सदा आफूलाई निमित्त सम्झेर सेवामा अगाडि बढिरहनु। म सेवाधारी हुँ, यो मै-पन त आउँदैन नि। बाबा गराउनेवाला हुनुहुन्छ, म निमित्त हुँ। गराउनेले गराइरहनु भएको छ। चलाउनेले चलाइरहनु भएको छ- यो श्रेष्ठ भावनाले सदा न्यारा र प्यारा रहनु छ। यदि म गर्नेवाला हुँ भन्यो भने न्यारा र प्यारा भइन। त्यसैले सदा न्यारा र प्यारा बन्ने सहज साधन हो गराउनेले गराइरहनु भएको छ, यो स्मृतिमा रहनु, यसबाट सफलता पनि धेरै र सेवा पनि सहज हुन्छ। मेहनत लाग्दैन। कहिल्यै पनि मै-पनको चक्करमा आउनेवाला होइन। हरेक कुरामा बाबा-बाबा भन्यो भने सफलता हुन्छ। यस्ता सेवाधारी नै सदा अगाडि बढ्छन् र अरूलाई पनि अगाडि बढाउँछन्। नत्र स्वयं पनि कहिले उड्तीकला, कहिले चढ्तीकला र कहिले हिँड्तीकला। बदलिरहन्छौ र अरूलाई पनि शक्तिशाली बनाउन सक्दैनौ। सदा बाबा-बाबा भन्ने मात्र पनि होइन, गरेर देखाउनेवाला बन। यस्ता सेवाधारी सदा बापदादाको समीप हुन्छन्। सदा विघ्न-विनाशक हुन्छन्। अच्छा।

वरदान:- हिम्मत र उमंग-उत्साहका पंखद्वारा उड्तीकलामा उड्ने तीव्र पुरुषार्थी भव
 उड्ती कलाका दुई वटा पंख हुन्छन्- हिम्मत र उमंग-उत्साह। कुनै पनि कार्यमा सफलता प्राप्त गर्नको लागि हिम्मत र उमंग-उत्साह धेरै आवश्यक हुन्छ। जहाँ उमंग-उत्साह हुँदैन त्यहाँ थकावट हुन्छ र थाकेको व्यक्ति कहिल्यै सफल हुँदैन। वर्तमान समय अनुसार उड्ती कला सिवाय लक्ष्यमा पुग्न सकिँदैन किनकि पुरुषार्थ एक जन्मको र प्राप्ति २१ जन्मको लागि मात्र होइन सारा कल्पको लागि हो। त्यसैले जब समयको पहिचान स्मृतिमा रहन्छ तब पुरुषार्थ स्वतः तीव्रगतिको हुन पुग्छ।

स्लोगन:- सबैको मनोकामना पूर्ण गर्नेवाला नै कामधेनु हो।